

Ansøgerne er etniske kurdere og muslimer af trosretning fra Syrien. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter, at han vil blive genindkaldt til det syriske militær som reservist. Til støtte herfor har han oplyst, at han forud for sin udrejse af Syrien i [sommeren] 2013 blev genindkaldt til det syriske militær, men at han ikke gav møde og således udeblev efter at være blevet tilsagt. Den [nærmere angiven dato i sommeren] 2013 indrejste ansøgeren, hans ægtefælle og deres tre medfølgende børn i Bulgarien, hvor de blev anholdt af de bulgarske grænsevagter, der registrerede dem som asylansøgere ved at tage deres fingeraftryk. Efter 23 dage i politiets varetægt blev de løsladt og indlogeret i en flygtningelejr i Sofia. Det fremgår af dokumentet af [nærmere angiven dato i sommeren] 2014 fra den bulgarske Dublin Unit, at ansøgeren og hans ægtefælle den [nærmere angiven dato i efteråret] 2013 blev meddelt opholdstilladelse i Bulgarien i form af subsidær beskyttelse. Ansøgeren har forklaret, at han ikke ønsker at opholde sig i Bulgarien. I den forbindelse har han anført, at flygtninge generelt bliver diskrimineret i Bulgarien, og at han af ukendte bulgarere blev truet på livet til at forlade landet. Herudover har ansøgeren anført, at forholdene var ringe og utrygge i Bulgarien, og at det ikke var muligt at finde et arbejde. Derfor rejste ansøgeren, hans ægtefælle og deres tre medfølgende børn til Danmark. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles asylmotiv. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at Bulgarien, hvor ansøgerne har opnået beskyttelsesstatus, kan tjene som 1. asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet finder således, at ansøgerne ikke ved en tilbagevenden til Bulgarien risikerer refoulement, og at ansøgernes og deres børns personlige sikkerhed i Bulgarien vil være beskyttet i fornødent omfang. Ansøgernes oplysninger om forholdene under frihedsberøvelse forud for meddelelsen af beskyttelsesstatus kan ikke føre til et andet resultat. Tilsvarende gælder oplysningerne om ukendte bulgareres trusler imod den mandlige ansøger, idet ansøgerne i den forbindelse må henvises til at søge de bulgarske myndigheders beskyttelse. Flygtningenævnet finder endvidere, at de økonomiske og sociale forhold i Bulgarien vil være tilstrækkelige. Nævnet bemærker herved, at det fremgår af UNHCRs rapport, Refugee Integration and the use of indicators: Evidence from central Europe, udgivet december 2013, at personer med flygtninge- og beskyttelsesstatus har samme rettigheder som bulgarske statsborgere, og at de generelle herunder socio-økonomiske forhold i Bulgarien - trods vanskelige - ikke er sådanne, at Bulgarien af den grund ikke kan tjene som første asylland. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.